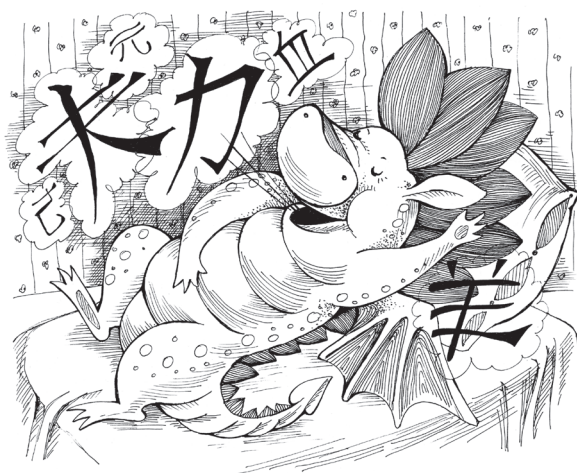

СЕРГІЙ ГРИДІН

ФЕДЬКО: ПРИГОДИ У ВІРУСЛЯНДІЇ

Повість

КИЇВ • ЗНАННЯ

ПРОДОГ

Федько розлігся на ліжку розніженим слимачком. Підклавши лапки під голову, він ліниво споглядав білу стелю, час від часу примружуючи очі й поринаючи в легку дрімоту. Хлопці, вже вмиті до сну, вмостилися на підлозі тісним гуртом, обговорюючи багатий на події день і з рего-том згадуючи вчинки деяких персонажів.

Металошукач був надійно схований у шопі, монети у мішечку чекали свого часу під ліжком, попереду було ще майже два місяці канікул, тож

життя мало запах польових квітів, меду з пасіки діда Омелька, Ількового доброго товариша, та ранкового туману над річкою*.

— Ні хао. Цін сун во дао¹... І, ер, сань, си², — несподівано, з дивним піддиванням, заспівав Вірус. Хлопці замовкли на пів слові, вражено застигли, як один повернувши голови до прибульця з Інтернету.

— Що це з ним? — широко розплющив і так чималенькі очиська Павлуша. — Від переживань денних того? — покрутив пальцем біля скроні.

— Може, захворів? — припустив Біленький, підхопився на ноги, нахилився над Вірусом та почав мацати тому лоба, але нічого тривожного не виявив і заспокійливо мовив: — Ніби нормальний, тепленький.

— Мо' сниться що? — припустив Маркіз де Переймало.

— Ні хао, — видав Професор, — цін вень³... Ти знаєш китайську? — вражено втупився у Федька.

— Ех. Ти мене спитай, чого я тільки не знаю. Перелік моїх знань безмежний, як води Дніпра, прекрасний, як квітка осінньої айстри, — напіврозплющив одне око Вірус. — А ти, друже, теж, дивлюсь, наша людина, — вкрившись від задоволення рожевими плямками, підморгнув Петрику.

* Про ці пригоди можна прочитати у книзі Сергія Гридіна «Федько у пошуках Чупакабри» (*прим. ред.*).

¹ Говорить китайською: «Доброго дня. Відвезіть мене, будь ласка» (*тут і далі — прим. авт.*).

² Рахує китайською: «один, два, три, чотири».

³ Китайською «дозвольте спитати».

— Так. А тепер ще нам, непосвяченим, щось пояснить, — не витримав Сашко, — а то мій удар у ніс буде сильний, наче скеля Довбуша, — загрозливо стиснув кулаки.

— Я тут нещодавно китайську взявся вчити, — повернувся до друга Професор, — ти знаєш, надзвичайно цікава мова. Така милозвучна, співуча, тим на нашу трохи схожа. А тут Федько по-їхньому заговорив. От я і зрадів. Практика буде, — посміхався від вуха до вуха Петрик.

— Тін бу дун¹, — приєднався до розмови Вірус, — чому в разі чого одразу в ніс? — і про всяк випадок сховався за подушкою.

— А звідки ти китайську знаєш? — опустив кулаки Біленький.

— Пам'ятаєш, я шмиглів додому відправляв? Це тоді, коли ти мене антивірусом ушкварив, — ображено зиркнув з-за подушки Вірус, — от і нахапався трішки від них. Аж тут чомусь ностальгія замучила, — замінивсь оранжевим.

Сашко знічено опустив очі. Так, історію про те, як він мало не позбувся друга з власної вини, він пам'ятав дуже добре. Саме він запроторив Федька у полон до шмиглів і змусив Вірусика страждати. Про це йому й нагадав зараз той різнокольоровий «китаєць». Біленький почервонів, щось пробурмотів і відвернувся до вікна.

— А чи знаєте ви, що в китайській мові є більш ніж 80 тисяч ієрогліфів? — несподівано запитав

¹ Китайською «не розумію».

Професор. Біленький полегшено зітхнув. Увага присутніх переключилась на Петрика. — Але зазвичай використовують тисяч чотири-п'ять. Тільки уявіть, — очі хлопця засвітилися, — у нас в абетці 33 літери, і то з ними плутаєшся. А тут стільки тисяч! А ще — одну рисочку в ієрогліфі неправильно поставив, і суть кардинально змінюється.

— Ага, — підхопив Марко, змахнувши хвостом на підтримку господаря, — я чув, у нашому містечку (це там, де я раніше мешкав) був собі колись один такий майстер тату. Якось повелася мода ієрогліфи на тіло наносити. Усі студенти, навіть дівчата, тільки про те і мріяли. От до нього і потяглися з усіх усюд. А він в китайській ні в зуб ногою. Знаєте, що придумав? Знайшов у своєї тітки в сараї стару банку з-під китайської тушонки «Велика стіна» і давай з неї ті символи змальовувати. Всі задоволені, — мотнув вухами Переймало.

— Прикольно, — не втримався Біленький, — ходить собі зараз якийсь мужичок, а в нього на плечі ієрогліфами написано «маса свинини в консерві». Чи що вони туди клали? — зиркнув на Професора.

— Мабуть, свинину їм не можна, — знизав плечима Петрик. — А може й можна, — безпорадно розвів руками. — Не знаю. Треба вивчити це питання. Але уявіть. У світі китайською розмовляють приблизно 1,3 млрд людей. Приходить цей тип з татухою на пляж, а там хтось читає той

напис. Це ж впріти від сміху можна, — розреготався Професор.

— Слухайте. Все це просто чудово, але що з Федьком було? Що із тими шмиглями?*

Я цю історію ще не чув, — приєднався до розмови Павло Віталійович, який тимчасом розмірковував, яке важке життя чекало б на нього у китайській школі.

Вісім тисяч (навіть мінімальних три тисячі) паличок, гачечків та кружечків йому вистачило б вчити до глибокої старості — років до двадцяти.

— Точно... — вражено вирячив очі Біленький, — ти ж нам так і не розповів, що з тобою далі було, після того, як ми додому повернулись. Просто з'явився тут у хаті, як Пилип з конопель, — дав легенького щиглика Вірусу Сашко, — давай, оракуле, віщуй, — видав голосом ведучого військового параду. Федько ображено засопів.

— Будеш битись — слова не скажу, — пробурмотів, набуваючи сердитого синього кольору.

— Та я ж люблячи, — потріпав його по головешці Біленький. — Давай-давай, розкажуй нам свою історію. Нумо, браття, по ліжках. Будемо слухати і на вуха намотувати.

Усі слухняно повмощувались у своїх постелях. Професор вимкнув світло. Темрява за вікном ставала все густішою. Маркіз спочатку спробував залізти під простирадло до Петрика, отримав

* Про ці пригоди можна прочитати у книзі Сергія Гридіна «Федько у віртуальному місті» (прим. ред.).

заперечення у вигляді легенького ляща, після чого ображено ліг на підлозі, підмостивши хвоста під голову. Павлуша було поткнувся в ліжко до Біленького, але наразі передумав і підліз під бік до Федька, намагаючись бути ближче до джерела цікавої (як він сподівався) оповіді.

— Тож слухайте, — таємничим голосом почав Федько...

РОЗДІЛ 1

Сміттеві завали залишались далеко позаду. Федько вже досить довго вів свою чималеньку команду до світлого майбутнього, поринувши у важкі думки. Десь там раділи вдалому закінченню пригод друзі. Біленький з Професором, напевне, добряче пообідавши, дивляться телик. Ех! Який смачний супчик готує Сашкова мама... Вірус проковтнув слину, облизнувся і відчув, що у животі голосно грає невідомий йому марш.

— Хасяїна, — почув обережне майже шепотіння зліва від себе. Прибулець з Інтернету здригнувся, повернувся на звук. Поруч стояв незнайомий йому шмигль, шкірив свої жовті зуби і догідливо кивав головою.

— Який я тобі «хазяїна», — вигукнув Федько, — Я такий самісінький вірус, як і ти, — набув сердитого жовтого кольору. Шмигль сіпнувся, як від удару струмом.

— Не сердся, хасяїна. Моя твоя не хотіти образити. Давно ідемо... Може трішки перепочив? — винувато позирав хвостатий.

— Тьху на тебе. Горбатого могила виправить, — відвернувся Федько. На мить задумався, закричав голосно: «Прива-а-ал! Можна перепочити».

Шмиглі радісно загомоніли, порозсідалися просто на землі. Федько виринув із своїх думок, озирнувся. Він навіть не помітив, як і коли його вірусна команда дійшла до цього місця. Навколо розпростерся, здавалося, безкрайній сухий степ. Іноді вітер піднімав пилуку, крутив нею, як нерозумне дитя дзигу, жбурляв у очі, змушуючи мружитись і викликаючи бажання добре проххатись.

Ген на видноколі (а може, це була тільки ілюзія) чорніла тоненька смужка чи то лісу, чи то якогось гірського кряжу. Більше ніщо не порушувало одноманітний пейзаж.

— Хасяїна. Я тобі поїсти принесла, — радісно вишкірився перед ним той самий шмигль, що просив про відпочинок.

Федько знову здригнувся, але цього разу не від несподіванки. В одній кігтястій лапі китайський вірус тримав невеличку мишу, ще живу, з благально виряченими, ніби повними сліз, очима. — Пригощатись. Сма-а-ачно, — простягнув він, облизнувшись. — Ми вже троха пообідати, — кивнув він на своїх товаришів, частина з яких причаїлась над нірками бідолашних тваринок, а інші, радісно посміхаючись, колупались кігтями в зубах після трапези.

— Ну давай, — внутрішньо пересмикнувшись, гидливо простягнув лапу Федько. Шмигль, з повагою схиливши голову, подав Вірусу здобич і застиг, чекаючи, коли той почне її поглинати.

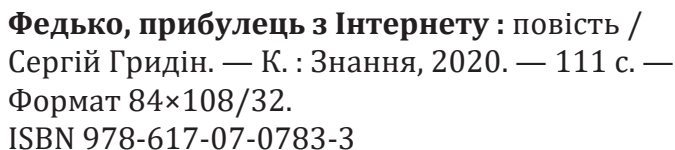
— Дузе добрий ам-ам, — швидко закивав кістлявою довбешкою. Очі його при цьому аж блищали від задоволення собою, таким вправним мисливцем.

— Чого витріщився? — не стримався Федько. — Не люблю, як на мене дивляться, коли я їм, — пояснив уже м'якіше.

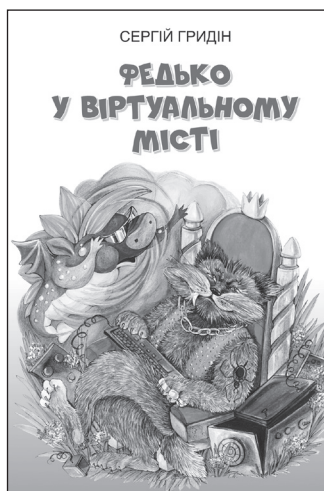
Шмигль ще кілька разів вклонився і, задкуючи, неквапом відійшов подалі. Вірус відвернувся, крадькома відпустив мишу в суху степову траву, пересвідчився, що та зразу ж шаснула до якоїсь нірки.

— Так. Будемо вирушати далі, — голосно закричав.

Шмиглі невдоволено щось забубоніли, один було підійшов ближче і щось хотів заперечити, але голодний і від того сердитий Федько так на

Життя без пригод — нудне і нецікаве. А якщо пригоди тобі влаштовує комп'ютерний вірус, чекати можна чого завгодно. Карколомні підземні перегони, втеча від піратів, знайомство з тубільцями, які поклоняються жажливому водяному чудовиську Маюмбі, — про все це читайте у повісті «Федько, прибулець з Інтернету» сучасного українського письменника Сергія Гридіна. Це перша історія із серії книг про збитошного й водночас милого комп'ютерного віруса та його друзів Біленького і Професора.

Федько у віртуальному місті : повість /
Сергій Гридін. — К. : Знання, 2021. — 151 с. —
Формат 84×108/32.
ISBN 978-617-07-0792-5

Навіть між найкращими друзями часом трапляються прикрі непорозуміння. Іноді їхні наслідки можуть бути непередбачувані. У другій книзі Сергія Гридіна про пригоди комп'ютерного віруса у віртуальному місті Біленькому та його друзям доведеться докласти чимало зусиль і здолати безліч перешкод, щоб визволити Федька з антивірусного полону, а заразом врятувати місцевих мешканців від нищівного вторгнення китайських вірусів.

Ці та інші книги видавництва “Знання” можна придбати у книгарні “Абзац” (м. Київ, вул. Стрілецька, 28; тел. (044) 235-49-25, моб. тел.: (050) 336-86-08), інших книжкових магазинах України, а також на нашому сайті: **znannia.com.ua**

Федько у пошуках Чупакабри : повість /
Сергій Гридін. — К. : Знання, 2021. — 134 с. —
Формат 84×108/32.
ISBN 978-617-07-0795-6

Кожен по-своєму уявляє ідеальні літні канікули. Та якщо ви вирішили їх провести в селі у родичів, нудьгувати точно не доведеться. Особливо, коли поруч вірні друзі, завжди готові до веселих пригод. Сашко Біленький з товаришами розробляють хитромудрий план із захоплення загадкового монстра Чупакабри та беруться за пошуки давніх козацьких скарбів. А що з цього вийшло, читайте у третій книзі Сергія Гридіна із серії про пригоди комп'ютерного віруса Федька.

Ці та інші книги видавництва “**Знання**” можна придбати у книгарні “**Абзац**” (м. Київ, вул. Стрілецька, 28; тел. (044) 235-49-25, моб. тел.: (050) 336-86-08), інших книжкових магазинах України, а також на нашому сайті: **znannia.com.ua**